

Ми — останні представники свого виду, колонія людських істот із початку двадцять першого століття.

Ми живемо в горах, там, де колись був штат Айдахо, у місті під назвою Облудні Сосни.

Наші координати: 44 градуси, 13 мінут, 0 секунд північної широти і 114 градусів, 56 мінут, 16 секунд західної довготи. Чи чує нас хто-небудь?

*Голосове повідомлення і код Морзе
почергово транслюються на всіх
короткохвильових діапазонах
з надструктури Облудних Сосен
безперервним циклом протягом останніх
одинадцяти років.*

ПОЧАТОК

ДЕВІД ПІЛЧЕР НАДСТРУКТУРА ОБЛУДНІ СОСНИ ЧОТИРНАДЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ

Він розплющує очі.

Збайдужілий.

Тремтячий.

І голова тріщить.

Над ним стоїть хтось у хірургічній масці, обличчя розпливається.

Він не знає, де перебуває, та й, до речі, хто він сам.

Чиста маска опускається на його рот.

Голос — жіночий — повчає його:

— Повільно глибоко вдихни і продовжуй дихати.

Газ, який він вдихає, — теплий концентрований кисень. Він проходить через трахеї й наповнює легені приємним теплом. Жінка, яка схилилася над ним, усміхається йому очима. Всього її обличчя не видно.

— Краще? — цікавиться вона.

Він киває. Її обличчя стає чіткішим. І цей голос... Щось знайоме. Не сам тембр, а викликані ним відчуття. Відчуття перебування під захистом. Майже під опікою.

— Голова болить? — питає вона.

Він киває.

— Це невдовзі мине. Я знаю, що ти відчуваєшся зовсім дезорієнтованим.

Киває.

— Це цілком нормально. Ти знаєш, де перебуваєш?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Заперечно хитає головою.

— Знаєш, хто ти?

Знову хитає головою.

— Це також нормально. Кров надійшла у твої вени тільки тридцять п'ять хвилин тому. Зазвичай потрібно кілька годин, щоб отямитися.

Він втуплює погляд у світильники над головою: довгі люмінісцентні лампи, надто яскраві.

Відкриває рота.

— Поки що не намагайся говорити. Хочеш, щоб я пояснила, що відбувається?

Киває.

— Тебе звати Девід Пілчер.

Він думає про те, що ця частина інформації звучить правдоподібно. Відчуває, що назване ім'я належить йому, на якомусь непоясненному рівні — лише базовому, так, як зірка належить небу.

— Ти не в лікарні. Ти не потрапив у автомобільну аварію і не пережив серцевий напад. Нічого такого.

Він хоче сказати, що не може рухатися. Що йому до нестятми холодно і страшно.

Вона продовжує:

— Ти щойно вийшов з анабіозу. Усі твої життєві показники в нормі. Ти проспав вісімнадцять століть в одному з тисячі консерваційних блоків, створених тобою ж. Ми всі у повному захваті. Твій експеримент спрацював. Рівень виживання екіпажу — 97 відсотків. На кілька пунктів краще, ніж ти прогнозував, і без критичних втрат. Вітаю.

Пілчер лежить на медичному візку, мружачись від світла.

Монітор серцевого ритму, до якого він підключений, починає пиццати швидше і швидше, але не від страху чи стресу.

Від захоплення.

За п'ять секунд усе пригадалося.

Хто він.

Де перебуває.

Чому він тут.

Наче камера сфокусувалася.

Пілчер підносить руку — важку, як гранітна брила, — і стягує маску з рота. Дивиться на доглядальницю. Уперше за майже два тисячоліття він говорить, хрипко, але розбірливо:

— Хто-небудь виходив назовні?

Жінка знімає маску. Це Пем. Двадцятирічна і наче напівпрозора після довгого-довгого сну.

І ще... все така ж прекрасна.

Вона усміхається.

— Ти ж знаєш, що я цього не допустила б, Девіде. Ми чекали на тебе.

#

Через шість годин Пілчер стає на ноги і нетвердою ходою рушає до коридору Рівня 1 у супроводі Теда Апишов, Пем, Арнольда Поупа та чоловіка на ім'я Френсіс Левен. Офіційна посада Левена — стюард надструктури, і говорить він дуже швидко:

— ...Було одне пошкодження корпусу в ковчезу сімсот вісімдесят три роки тому, але датчики вакууму це засікли.

— То наші запаси... — каже Пілчер.

— Я проводжу комплексну перевірку, але схоже на те, що все прибуло в повністю належному стані.

— Скількох членів екіпажу розбудили?

— Тільки вісьмох, включно з нами.

Вони доходять до автоматичних скляних дверей у печеру площею п'ять мільйонів квадратних футів, тут розташований склад провізії та будівельних матеріалів. Влучно назване «ковчезом» одне з найвеличніших втілень інженерної думки й амбіцій людства.

Шириться сирий мінералізований запах.

Масивні кулясті світильники звисають зі стелі, тягнучись уздовж ковчеза, скільки сягнеш оком.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Вони йдуть до «Гамві», припаркованого біля входу в тунель, і Пілчер відчуває, що вже вибився із сил, його ноги зводять судоми.

Машину веде Поуп.

Флуоресцентне освітлення тунелю поки що не працює, тож «Гамві», рушивши, пірнає в майже непроглядну пітьму, шлях не освітлює нічого, крім самих лише фар, світло яких відбивається від вогких кам'яних стін.

Пілчер сидить попереду, поряд із водієм.

Дезорієнтація ще відчувається, але потроху минає.

Його люди розповіли йому, що анабіоз тривав вісімнадцять століть, але з кожним подихом це здається все менш ймовірним. Насправді відчуття — ніби лише кілька годин минуло від тієї вечірки з нагоди Нового 2013 року, коли він і весь його екіпаж випили шампанське «Дом Периньон», роздяглися і забралися у свої консерваційні капсули.

Тиск на його вуха знижується, отже, вони спускаються.

У животі поколює від хвилювання.

Кинувши погляд через плече, Пілчер дивиться на Левена на задньому сидінні — миловидного молодого чоловіка з дитячим обличчям і мудрими очима.

— Для нас буде безпечно дихати в цій атмосфері? — питає Пілчер.

— Вона змінилася, — відповідає Левен, — але не суттєво. Азот і кисень, дякувати Бого, все ще є основними компонентами. Але тепер кисню на один відсоток більше, а азоту на один відсоток менше. Парникові гази повернулися до рівня доіндустріальних часів.

— Думаю, ви вже почали розгерметизацію надструктури?

— Це був перший пункт справи. Ми вже всмоктуємо повітря ззовні.

— Що ще важливого?

— За кілька днів наші системи повністю запусяться і будуть налагоджені.

— Що показує наш електронний годинник за християнським календарем?

— Сьогодні 14 лютого 3813 року від Різдва Христового. —
Левен усміхається. — З Днем святого Валентина.

##

Арнольд Поуп пригальмовує «Гамві» до повної зупинки, світло фар виблискує на тильному боці титанової брами, яка захищає тунель, надструктуру і всіх, хто спить всередині, від зовнішнього світу.

Поуп вимикає двигун, фари залишає увімкненими.

Коли усі виходять зі всюдихода, Поуп обходить його ззаду і відчиняє двері багажного відділення.

Він знімає з гачка помпову рушницю.

— Заради бога, Арні, — каже Пілчер. — Ти невиправний песиміст.

— Саме за це ти й платиш мені бабки, правильно? Була б моя воля — я б забрав на цей виїзд усю команду охорони.

— Ні, поки що ми це зробимо тісним товариством.

— Пем, — озивається Левен, — ти не могла б підняти свій ліхтар вище?

Коли вона спрямовує промінь світла на штурвал, Пілчер раптом пропонує:

— Давайте трішки почекаємо.

Левен випрямляється.

Поуп підводить голову.

Тед і Пем повертаються до нього.

Голос Пілчера все ще хрипкий від препаратів, якими його оживляли.

— Не даймо цьому моменту пройти непомітно, — каже він. Його люди уважно дивляться на нього. — Чи ви всі розумієте, що ми зробили? Ми ж здійснили найнебезпечнішу, найвідважнішу подорож в історії людства. Не у просторі. В часі. Ви уявляєте, що чекає по той бік цих дверей?

Питання зависає. Ніхто не озивається.

— Суцільні відкриття.

— Не розумію, — каже Пем.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Я говорив про це раніше і говоритиму ще. Це як перший крок Ніла Армстронга з «Аполло 11» на Місяць. Як випробування братами Райт їхнього планера на Кітті-Говк. Як сходження Колумба на берег Нового Світу. Невідомо, що лежить по той бік цієї брами.

— Ти прогнозував, що людство вимре, — нагадала Пем.

— Так, але мій прогноз був не більш ніж прогнозом. Я міг помилятися. Там, назовні, можуть бути хмарочоси заввишки десять тисяч футів. Уявіть людину, яка потрапляє з 213 року нашої ери у 2013. «Найпрекрасніше, що може з нами трапитись, — це невідомість». Так сказав Альберт Айнштейн. Відчуймо цей момент.

Левен зосереджується на штурвалі, починає обертати його проти годинникової стрілки. Докрутивши до упору, пропонує:

— Сер? Візьмете на себе честь?

Пілчер підходить до брами.

— Ось цей фіксатор, — нагадує Левен, — справа.

Пілчер перемикає фіксатор.

Якусь мить нічого не відбувається.

Фари «Гамві» гаснуть.

Темряву пронизує тільки промінь слабкого ліхтаря Пем.

З-під їхніх ніг доноситься якийсь глухий звук, ніби поскрипування старого човна.

Масивні двері брами здригаються й зі скреготом починають відчинятися. І тоді...

Світло заливає кам'яний майданчик, утворюючи довкола них сліпучу пляму.

Серце Пілчера гучно калатає.

Це найбільш захоплива мить у його житті.

На майданчик залітають сніжинки, порив льодяного вітру вривається в тунель. Пілчер мружиться від світла.

Відчинившись повністю, чотирифутова брама обрамлює зовнішній світ, ніби картину.

Усі бачать всипаний валунами сосновий ліс посеред снігової заметілі.

#

Вони входять у ліс, залишаючи сліди на м'якому сніговому покриві у фут заввишки.

Довкола дзвінка тиша.

Тільки звук снігопаду — як шепіт.

Через двісті ярдів Пілчер зупиняється. Решта також зупиняються.

— Думаю, тут була дорога до Облудних Сосен.

Вони продовжують стояти серед густого соснового лісу, ніде не видно й натяку на дорогу.

Пілчер дістає компас.

#

Вони прямують на північ у долину.

Попереду височіють сосни.

— Цікаво, — каже Пілчер, — скільки разів цей ліс згорав і знову відростає?

Він замерз. В нього болять ноги. Він упевнений, що його попутники також знеситені, однак ніхто не скаржитись.

Всі продовжують брести далі, аж поки дерева не закінчуються. Пілчер не знає напевно, як далеко вони відійшли. Снігопад уцух, і він уперше помічає щось знайоме — масивні стрімкі скелі, які майже дві тисячі років тому оточували містечко Облудні Сосни.

Його дивує те, як приємно бачити ці гори знову. Два тисячоліття — тривалий час для лісів і річок, а от скелі фактично не змінились. Наче старі друзі.

За якийсь час усі гуртом стоять у мертвому центрі поселення.

Жодна споруда не виціліла.

Немає навіть руїн.

Левен каже:

— Таке враження, ніби тут взагалі ніколи не було ніякого міста.

— *І що це означає? — запитує Пем.*

— *Що означає — що? — перепитує Пілчер.*

— *Що природа повернулася. І що місто зникло.*

— *Хтозна. Може, Айдахо тепер — величезний заповідник.*

А може, немає більше ніякого Айдахо. Нам багато чого ще треба дізнатися про цей новий світ.

Пілчер знаходить поглядом Поупа. Той забрів на двадцять ярдів далі, до галявини, і опустився колінами у сніг.

— *Що там, Арні?*

Той махає рукою, підкликаючи до себе.

Коли група збирається довкола Поупа, він показує вниз на рядок слідів.

— *Людські? — питає Пілчер.*

— *За розміром вони відповідають сліду людської стопи, але з відстанню між ними щось не так.*

— *Як це?*

— *Що б воно не було, воно пересувалося на чотирьох кінцівках. Бачите? — він торкається снігу. — Оце задні ноги. Оце передні ноги. Дивіться на відстань між слідами. Чортяча якась хода.*

#

У південно-західному кінці долини видніється скупчення каменів, вони стриміють над землею, безладно розкидані між заростів дубів і осик. Пілчер присідає і уважно розглядає один із них, змітає сніг з його основи. Колись це була гладенька мармурова брила, та час її помітно пошкодив.

— *Що це таке? — питає Пем, вказуючи рукою на вершечок іншого схожого каменя.*

— *Руїни цвинтаря, — відказує Пілчер. — Гравірування стерлося. Ось і все, що лишилося від Облудних Сосен двадцять першого століття.*

#

Вони повертаються назад до надструктури.

Всі стомилися.

Всі померзли.

Знову починається хуртовина, біла пелена укриває скелі й дерева.

— Щось не схоже, щоб тут хтось жив, — каже Левен.

— Один із кроків, які ми зробимо насамперед, — пропонує Пілчер, — вишлемо дрони. Скеруємо їх до Бойсе, Мізули, навіть до Сієтла. Дізнаємося, чи там щось залишилось.

Вони рухаються між деревами по своїх власних слідах. Вся маленька група йде мовчки, і раптом із долини позаду них лунає крик — погрозливий і хижий, він відлунює від засніжених скель.

Усі замирають.

У відповідь чути інший крик — на тон нижчий, але з такою ж сумішшю печалі й агресії.

Поуп вже відкриває рота, щоб щось сказати, коли цілий хор криків виривається з-поміж дерев довкола них.

Вони кидаються бігти через сніг: спочатку підтюпцем, а коли крики ближчають, уже мчать щодуху.

За сотню ярдів від тунелю в Пілчера підкошуються ноги, по обличчю струменить піт. Решта вже добігли до брами. Вони забираються всередину, гукають йому, щоб додав швидкості, голоси людей зливаються з вереском позаду нього.

Його зір тьмянішає.

Він озирається.

Серед сосен видно рух — бліді постаті переслідують його, рухаючись поміж дерев на чотирьох кінцівках.

Він хапає ротом повітря і думає: Я помру в перший же день після анабіозу.

Все поглинає темрява, а обличчя раптом холоне. Та він не знепритомнів — просто впав обличчям у сніг і не може рухатись.

Вереск переслідувачів стає ближчим, гучнішим, і його рвучко піднімають зі снігу. Зі свого нового положення, піднятий на плече Арнольда Поупа, Пілчер бачить вирування лісу позаду

себе, бачить, як людиноподібні істоти наближаються на відстань, меншу за п'ятдесят кроків.

Поуп штовхає Пілчера у відчинені титанові двері, й коли той падає на підлогу, сам заледве продирається всередину.

Обличчя Пілчера притиснулося до холодного бетону. Поуп гукає:

— Назад! Вхід зачиняється!

Брама з гуркотом стає на місце.

З того боку на метал сиплеться серія глухих ударів.

Тепер, коли всі в безпеці, Пілчерова свідомість слабне.

Останнє, що він чує, перш ніж знепритомніти, — голос Пем, яка істерично верещить:

— Що то за чортівня?

Розділ 1

Через дві години після одкровення Ітана Берка

Дженніфер Рочестер

В будинку було збіса темно.

Дженніфер навпомацки натиснула вимикач на кухні, але нічого не сталося.

Вона наосліп оминула холодильник, дотяглася до шафки над плитою, відчинила її, дістала кришталевий свічник, свічку та коробку сірників. Тоді чиркнула сірником і поставила чайник на шипляче голубе полум'я.

Запаливши те, що лишилося від свічки, Дженніфер всілася за обідній стіл.

У своєму попередньому житті вона викурювала пачку сигарет за день, тож тепер ладна була душу віддати за сигарету — сигарету, яка заспокоїла б її нерви та руки, що все не переставали тремтіти.

На очі навернулися сльози, від цього світло свічки стало розмитим.

Усе, про що вона могла думати зараз, — про свого чоловіка Тедді й про те, наскільки віддаленою від нього вона почувалася.

Віддаленою на дві тисячі років, якщо бути точною.

Вона завжди плакала надію, що зовнішній світ залишиться. Там, поза загорожею. Поза цим кошмаром. Що її чоловік там існував. Її дім. Її робота в університеті. Якоюсь мірою та надія провела її через усі ці роки. Надія, що якогось дня вона могла б прокинутись у Спокані. Тедді лежав би

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

поряд із нею, все ще спав би, а це місце — Облудні Со-
сни — виявилося б лише сном. Вона обережно вислизну-
ла б із ліжка, пішла б на кухню і приготувала йому яєч-
ню. Зварила б чашечку міцної кави. Вона чекала б на нього
за столом на кухні, поки він вибереться із ліжка у тій сво-
їй потворній піжамі, неголений, сонний, такий коханий.
Вона сказала б: «Мені сьогодні такий химерний сон на-
снився», але коли спробувала б переказати його, усе, що
сталось з нею в Облудних Соснах, зникло б у тумані неви-
разних сновидінь.

Вона просто усміхнулась би до свого чоловіка за столом
навпроти і сказала: «Я забула».

А тепер її надія розтанула.

Самотність приголомшувала.

Однак поза самотністю наростала лють. Лють через те, що
з нею так вчинили. Гнів через усе втрачене.

Засюрчав чайник.

Вона важко підвелася, гарячково міркуючи.

Зняла чайник з вогню, сюрчання стихло. Налила окропу
в улюблену керамічну чашку, в яку була насипана заварка з ро-
машки. З чаєм в одній руці та свічкою в іншій вона попряму-
вала з темної кухні в коридор.

Більшість жителів міста залишалися в театрі, оговтували-
ся від шерифового одкровення, і може, їй варто було б зали-
шатися там з усіма, але вона хотіла побути на самоті. Зараз їй
треба було поплакати в ліжку. Якщо вдасться заснути — чудо-
во, та на це вона не надто розраховувала.

Дійшовши до перил, Дженніфер повернула і рушила вгору
скрипучими сходами, оточена рухливими тінями на стінах від
тремтливого полум'я свічки. Раніше електроенергія вже зни-
кала кілька разів, але її не полишало відчуття, що сьогодніш-
ня ніч зовсім не така, як попередні.

Факт того, що вона позамикала всі двері та вікна, трохи —
зовсім трохи — її заспокоював.

Шериф Ітан Берк

Ітан пильно вдивлявся у двадцятип'ятифутові стовпи та гострі піки-провідники, обмотані витками колючого дроту. Зазвичай загорожа дзижчала від струму, сила якого в тисячу разів перевищувала ту, яка могла спопелити людину. Дзижчала так гучно, що це можна було почути з відстані ста ярдів і відчувати всіма органами чуття, перебуваючи поряд.

Сьогодні Ітан нічого не чув.

І що було ще гірше, тридцятифутові ворота були розчахнуті навстіж.

Відімкнуті.

Клапті туману пливли, ніби провіщаючи наближення шторму, й Ітан поглянув на чорні дерева за загорожею. Окрім бухання власного серця, він чув вереск у лісі.

Абі наближалися.

Останні слова, які сказав йому Девід Пілчер, не йшли з голови.

Пекло прийде по вас.

Це була Ітанова помилка.

Пекло прийде по вас.

Він схибив, зателефонувавши тому довбанутому психові.

Пекло прийде по вас.

І сказавши людям правду.

А тепер всі у місті, включно з його дружиною і сином, мали померти.

#

Ітан кинувся назад через ліс, із кожним кроком, з кожним відчайдушним подихом відчуваючи, як наростає паніка. Він петляв між соснами, біжучи уздовж мовчазної загорожі.

Його «Бронко» залишився десь там, попереду, а крики вже ближчали і гучнішали.